ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΥΜΟΣ ΤΟΥ ΚΕΧΑΓΙΑ

Σὰν τοὔγραψε κάποιος γνωστός του ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κίνησε κι' ὁ γέρο - Στέργιος ν' ἀνέβῃ ἀπάνω στὰ ψηλὰ βουνά, γιὰ ν' ἀγοράσῃ ὅσα βρῇ τυριά, ἀπὸ τὶς μεγάλες τῶν τσελιγκάδων στάνες, ποὺ εἶχαν τὸ γάλα ἄφθονο σὰν τὸ νερὸ καὶ βουνὰ τὰ κασέρια, μέσα στὶς σηλιές.

Χρόνια εἶχε ν' ἀνεβῇ ἐκεῖ ἀπάνω ὁ γέρο - Στέργιος, ἀπὸ τότε ποὺ τὸν ρήμαξε ὁ πόλεμος, μεγαλοκτηνοτρόφο αὐτόν, μὲ χιλιάδες γιδοπρόβατα, ποὺ βοΰιζαν τὰ φαράγγια κι' ἀντιλαλοῦσαν ἡ βουνοπλαγιές, καὶ τὸν κατέβασε ἔρημον καὶ σκοτεινό, μὲ τὰ κουδούνια φορτωμένα στὰ μουλάρια, κάτω στὴν πόλι, τὴν βαθειὰ τὴν πόλι, τὴ στενόχωρη, τὴ σκονισμένη πόλι...

—Ποῦ εἶστε σεῖς, παληὰ βουνά, καὶ ποῦναι οἱ παληοὶ οἱ κεχαγιάδες !

Ἔκανε κάτι μικροδουλειὲς τοῦ ποδαριοῦ τώρα κ.' ἐψευτοζοῦσε, ὥσπου ἔφεξε λίγο καὶ γι' αὐτὸν ὁ Θεὸς καὶ ἔλαβε τὴν ἐντολὴ ν' ἀγοράσῃ τὰ κασέρια.

Ἐπειδὴ τὸ καλοκαῖρι ἐκεῖνο ἦταν βροχερὸ καὶ δροσερό, βασίλευε ἀκόμα ἡ ἄνοιξις, ἐκεῖ ψηλά, πάνω στὰ βουνά. Παχύ, μεγαλωμένο τὸ χορτάρι καὶ θραψερό, ἄφθονα τὰ λουλούδια, σὰν χαρὰ Θεοῦ !... Ἕνας δροσερός, ἀναζωογονητικὸς ἀέρας, φυσοῦσε, κι' ἕνας ἥλιος καθαρὸς ἐγέμιζαν κάθε ψυχὴ ἀπὸ χαρὰ καὶ κάθε πνεῦμα ἀπὸ φαντασία !... Γαλάζιος κι' ἥσυχος ἀπάνω ὁ οὐρανός, ψηλά, περήφανα, καὶ σὰν λαμπροφορεμένα ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου τὰ βουνά, μοσχοβολιὲς ἐχυνόντουσαν ἀπὸ χιλιάδες ἄνθη, Παράδεισος σωστός !...

Κι' ἡ ἄλλη τὸ φεγγάρι!

Μὰ μέσα στὸν Παράδεισο αὐτόν, μιὰ σκοπὴ βασίλευε, μιὰ σκοπὴ παράξενη, μιὰ ἄγνωστη γιὰ τὸν γέρο - Στέργιο σκοπή.

Ἡ ρευματιὲς δὲν βοΰιζανε ἀπὸ κυπροκούδουνα, καὶ πέρα τῶν βουνῶν τὰ διάσελλα δὲν λαλοῦσαν ἀπὸ τὰ κουδουνάκια τῶν μικρῶν ἀρνιῶν, ἡ ἀγκαλιὲς τῶν βράχων δὲν ἠχοῦσανε ἀπὸ κοριαῶν «τσουκάνια», κι' οὔτε σφυρίγματα καὶ «χουγιατά» ἀπὸ τσοπάνηδες, οὔτε τραγούδια ἀπὸ τσοπανοποῦλες ἀντηχοῦσαν.

—Ρήμαξαν τὰ βουνά ! μουρμούρισε ὁ γέρο - Στέργιος.

Καὶ μιὰ φωνὴ ζητοῦσε βαθειὰ ἀπὸ μέσα του νὰ βγῇ, μιὰ δυνατὴ φωνή, ποὺ ν' ἀκουστῇ καὶ ν' ἀντηχήσῃ καὶ στοῦ πιὸ μακρυνοῦ βουνοῦ τὶς κορυφὲς καὶ νὰ κατρακυλήσῃ ἠχηρά, σὲ κάθε κακορεμματιὰ καὶ σάρα :

—Ποῦ εἶστε σεῖς, ὀρὲ βουνά, καὶ ποῦναι οἱ παληοὶ οἱ κεχαγιάδες !...

Κι' ἡ φωνὴ αὐτή, ἡ δυνατὴ καὶ χτυπητή, σὰν νὰ μὴν ἦταν μονάχα δική του, σὰν γάτανε φωνὴ τοῦ τόπου, ποὺ ζητοῦσε τοὺς παληοὺς ἀνθρώπους του, φωνὴ κόσμου παλαιοῦ, ποὺ δὲν γνώριζε πειὰ τὰ κατατόπια του...

Καὶ τότε, σὰν φαντάσματα παληοῦ καιροῦ, πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του ὅλη ἡ παληά του ἡ ζωὴ καὶ τὸ παληό του μεγαλεῖο !... Ὅλα τὰ θυμᾶται. Νάτος τώρα νέος, ροδομάγουλος, ποὺ τραγουδάει τὸ παληὸ τραγοῦδι :

Μαρτίνι μου, σγουρόμαλλο,
μὲ τὸ χρυσὸ κουδοῦνι,
χτύπα ν' ἀνοίξῃ ὁ καιρός,
νὰ ξεφωτίσ' ὁ ἥλιος,
γιὰ ν' ἀνεβοῦμε στὰ ψηλά,
νὰ πιάσουμε τὰ πλάγια...

Τὸ τραγούδαγε τὸ τραγοῦδι αὐτό, ὅταν ἀκολουθοῦσε τὸ πολύβοο ἀπὸ κυπριά, τσουκάνια καὶ κουδούνια, τὸ ἀτελείωτο κοπάδι του, τὸ ὅμοιο μὲ ποτάμι γεμάτο ἀγροῦς καὶ κιγιατισμοὺς, ἀπάνω στὰ κατσάβραχα.

Καὶ σὰν περνοῦσανε ἀπὸ χωριά, καὶ σὰν περνοῦσαν ἀπὸ πόλεις, ἀρμέγανε τὰ πρόβατα — σὰν ἄσπρη θάλασσα τὸ γάλα — μέσα στὰ καδιά, καὶ καλοῦσανε τοὺς χωριανούς, καὶ καλοῦσαν τοὺς φτωχοὺς πολίτες νὰ 'ρθοῦνε μὲ σταμνιά, τενεκέδες, κανατάκια καὶ τεντζερέδες, νὰ πάρουν ὅσο θέλουν... Ὅσο θέλουν χάρισμα !

Ὅλοι τους τρέχαν, μὲ κανατάκια καὶ σταμνιά, γιὰ νὰ τὰ γεμίσουν γάλα...

Ἔλινε τότε ἀφθονία ὁ Θεός, δίνανε οἱ κεχαγιάδες καὶ γόμιζαν τὰ σπίτια τῶν φτωχῶν ἀπ' τὴ λευκὴ καὶ τὴ γλυκειὰ τοῦ γάλακτος γαλήνη !...

—Μπορικέτ' !...

Ὅλοι σ' ὅλους δίνανε κι' ὅλοι χορτασμένοι δοξάζανε τὸ Θεό !...

Καὶ σὰν περνοῦσαν ἀπὸ ἐκκλησίες, ποὺ λειτουργιόντουσαν, ἀπάνω στὴ γιορτή τους, ἄλλος σταθμὸς πάλιν ἐκεῖ, ἄλλο τῶν προβάτων ἄρμεγμα κι' ἄλλη διανομὴ στοὺς πανηγυριῶτες !...

Κι' ἂν τὸ γλέντι ἤτανε μεγάλο κι' ὁ κόσμος ἤτανε πολύς, σφάξανε κ.' ἕνα - δυὸ ζυγούρια, στεφανωμένα μὲ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ...

—Κουρμπάνι (θυσία) γιὰ τὸν Ἅγιο !...

Ἀλλὰ ἡ Μάρω, τὸν ἐμάρανε...

Κι' ὅταν ἤτανε φτωχὴ ἡ ἐκκλησία, ἀπόμερο ἐρημοκλήσι ἢ χαλασμένη ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἢ ἀπὸ τὸν καιρό, παλη κλησιά, ἐκεῖ σταθμεύανε μιὰ μέρα, μαζεύανε τὸ γάλα στὰ καδιά, τὸ πήζανε τυρὶ ἀμέσως καὶ τὸ στέλνανε νὰ πουληθῇ «ἐπὲρ τῆς ἐκκλησίας»...

Ἔτσι, μὲ τῶν ἀνθρώπων τὶς εὐχὲς καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ τους, φτάνανε ἐπάνω, ψηλά, στὰ κρεμαστὰ βουνά, κι' ἔβλεπαν κάτω, μακρυά, τὸν ἄλλο κόσμο, σὰν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους...

Πῶς μπορούσανε, λοιπόν, νὰ φανταστοῦν ὅτι θὰ ζούσανε ποτέ, κάτω σ' αὐτὸ τὸ βάθος, μέσα στῶν σπιτιῶν τὶς κοπριές, αὐτοί, ποὺ ἦσαν ἀετοὶ καὶ βασιλεῖς τοῦ ὕψους ;

Ἐδῶ, σὲ τοῦτο τὸ βουνό,
τὸ κοκκινοβαμμένο,
δῶ κάθονται τρεῖς ὥμορφες,
στὰ κάτασπρα ντυμένες.
Ἡ μιὰ κεντάει τὸν οὐρανό,
κι' ἡ ἄλλη τὸ φεγγάρι,
κι' ἐκείνη ἡ μικρότερη
κ ε ν τ ά ε ι τὸ παλληκάρι...

Ναί, καὶ τρεῖς καὶ τέσσερες ἦσαν ἡ κοπελιὲς ἐκεῖ ψηλά, στὰ κάτασπρα ντυμένες, γερὲς σὰν τὸ κρύο τὸ νερὸ καὶ νόστιμες σὰν φρουτο !... Καὶ κέντησαν κι' ἡ τέσσερες τοῦ Στέργιου τὴν καρδιὰ καὶ δὲν ἤξερε ποιὰ νὰ πρωτοδιαλέξῃ...

Χαρὰ σ' ἐσᾶς, ψηλὰ βουνά,
μὲ χιόνια φορτωμένα,
τὰ δάση σας λιμπίζουμαι,
καὶ τὰ νερά σας θέλω,
μὰ ἔχετε καὶ κοπελλιές,
π' ἀστράφτουν σὰν τὸ χιόνι,
ποὺ στὶς κορφές σας κοίτεται
κι' ὁ ἥλιος τὸ χαϊδεύει...

Τὸν κέντησαν κι' αὐτὸν ἡ κοπελλιές, τοῦ κεχαγιάδων τῶν γειτονικῶν, ποὺ εἶχαν τὰ μουλα σὰν τὴ φωτιά, τὰ στήθη σὰν τὸ χιόνι, μ' ἐκείνη ἡ Μάρω τὸν ἐμάρανε....

—Τί γίνατε, ψηλὰ βουνά, καὶ ποῦν' οἱ κεχαγιάδες !...

—Τί χουγιάζεις, ὀρὲ Στέργιο !... Στὰ σύγκαλά σου εἶσαι μὴν ἔπαθες ;... τοῦ ἔκοψε τὶς σκέψεις μιὰ χοντρὴ φωνή.

—Ἐσύ 'σαι, ὀρὲ Δημάκο ; Γειά σου !...

—Τί χουγιάζεις ;

—Νά, ἀποζητάω τὰ παληά !... Χαρὰ σὲ σᾶς ποὺ χαίρεσαι ἀκόμα τὰ βουνά μας !...

—Τί χαρούμαστε ;... Ἀμ' πᾶνε, γέρο - Στέργιο, τὰ παληά !... Ἐρήμαξεν ὁ τόπος.... Κατάρα ἔπεσε Θεοῦ !...

—Γιατί ; Δὲν ἔχει ἡ γῆς χορτάρι πειὰ ἢ μήπως ἔπεσε ἀρρώστεια ;

—Χορτάρι, ὅσο θὲς ἔχει ἡ γῆς !... Γιὰ κύττα !... Ποτὲ δὲν εἶδανε τὰ μάτια μου τόση χλωρασιά, τόσα λουλούδια στὰ βουνά μας !... Περιᾶς μέσα κι' ἀνοίγεις δρόμο σὰν Θεός... Θέλεις λιγάκι νὰ πατήσῃς, καὶ λυπᾶσαι τὰ ὥμορφα λουλούδια ποὺ θὰ τσακιστοῦν !... Κ.' ὅμως, ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔχουν πειὰ χαῖρι !... Στεγνῶσαν τὰ μαστάρια τῶν ζώων !... Στίδοιμε τὰ τσακιστοῦν !... Κ.' ὅμως, ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔχουν πειὰ χαῖρι !... Στεγνῶσαν τὰ μαστάρια τῶν ζώων !... Στίδοιμε

Ἀλλὰ ἡ Μάρω, τὸν ἐμάρανε...

Ποιοὶ εἶνε οἱ κεχαγιάδες ;...

Τὰ στεφανωμένα μὲ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ...

κι' ἀρμέγοιμε καὶ μόνο στὶς ρόγες—δὲν θὰ τὸ πιστέψῃς—λιγάκι γάλα βρίσκοιμε ! Ἐκεῖ ὅπου γεμίζαμε καρδάρες, τώρα μοναχὰ σταλαγματιὲς πέφτουν... Ὀργὴ Θεοῦ ἔπιασε καὶ τὰ βουνά, ὅπως καὶ τὸν μαγαρισμένο κάμπο !...

—Δίνετε τώρα στὶς ἐκκλησιές, μοιράζετε, σὰν ἀνεβοκατεβαίνετε, τὸ γάλα στοὺς χωριάτες ;

—Ὄχι. Ἔχοιμε τώρα μηχανὲς καὶ τὸ πουλᾶμε βούτυρο ἀμέσως !...

Ὁ μπάρμπα - Στέργιος σώπασε. Σκέφτηκε μιὰ στιγμὴ κ' ἔπειτα εἶπε :

—Λοιπόν, τυριὰ δὲν ἔχετε ;

—Λιγοστά.

—Τοὺς τὸ βγάλατε τὸ βούτυρο ;

—Τοὺς πήραμε καὶ τὸ καϊμάκι μὲ τὶς μηχανές !...

—Κ.' εἶν' αὐτὰ γιὰ κόσμο ;

—Τ' ἀκριβοτρῶνε καὶ τ' ἀκριβοπληρώνουνε !

Ὁ γέρο - Στέργιος σηκώθηκε.

—Δὲν ἔρχεσαι νὰ φᾶμε κάτι ; τοῦπε ὁ Δήμακας.

—Τί ;...

—Ἔχω ἕνα κοντὶ σαρδέλλες, ν' ἀνοίξοιμε !...

—Ἕνα κοντὶ σαρδέλλες, ἐδῶ ἀπάνω στὴ βουνοκορφὴ καὶ μέσα στὶς στάνες !...

Κι' ἔτυγε πρὸς τὰ κάτω, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν.

Σὰν ἔφτασε κάτω, στὴ ρίζα τῶν βουνῶν, στάθηκε, τ' ἀγνάντεψε, πάντα ψηλὰ κι' ὡραῖα, μὲ τ' ἀσημένια χιόνια στὸ κεφάλι τους καὶ τὰ πλατειά τους στήθια ὁλάνοιχτα στὸν ἥλιο...

Τὰ κύτταξε, τὰ κύτταξε ἀπὸ τὸν πάτο ὥς τὴν κορφή, τὰ ξανακύτταξε καὶ πάλιν, κι' ἔπειτα, ἁπλώνοντας τὸ χέρι του μὲ δύναμι, ἄνοιξε πρὸς αὐτὰ τὰ δάχτυλά του :

—Νᾶτε καὶ σεῖς, ψηλὰ βουνά, νᾶτε καὶ σεῖς, οἱ τωρινοὶ οἱ κεχαγιάδες !

Κι' ἔπιασε κι' ἔγραψε ὕστερα στὸν τυρέμπορο, στὴν Ἀθήνα, μιὰ γραφή :

«Τυριά, κὺρ Θᾶνο, τώρα στὰ βουνά μας μὴν ζητᾶς. Οὔτε κεχαγιάδες δὲν θὰ βρῆς, οὔτε κοπάδια, οὔτε στάνες... Ὅλα γενῆκαν ἐργοστάσια... Οὔτε νὰ φᾶς δὲν βρίσκεις !... Κι' ἐκεῖ ποὺ ἀχοῦσαν πρῶτα κυπροκούδουνα, τώρα βροντᾶνε στὶς σάρες ἀδειανὰ κουτιὰ ἀπὸ σαρδέλλες...».

—Θὰ τρελλάθηκε ὁ γέρο - Στέργιος !... εἶπε στὴν Ἀθήνα ὁ τυρέμπορος, σὰν διάβασε τὸ γράμμα.

Καὶ ἀνέθεσε σ' ἕναν μεσίτη - ἔμπορο νὰ τοῦ ἀγοράσῃ τὰ κασέρια !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Κατὰ μέσον ὅρον, οἱ πνεύμονές μας διαστέλλονται καὶ συστέλλονται 10 ἑκατομμύρια φορὲς τὸ χρόνο.

—Ἐπίσης οἱ χτύποι τῆς καρδιᾶς μας φτάνουν τὰ 40 ἑκατομμύρια.

—Τέλος, μέσα σ' ἕνα χρόνο περνᾶ ἀπὸ τὴν καρδιά μας τόσο αἷμα, ὅσο θὰ ἔφτανε γιὰ νὰ γεμίσουν δυὸ λέβητες ἀτμομηχανῶν !

—Ἡ προϊστορικὴ φυλὴ τῶν Ἴνκας, τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, εἶχε σημειώσει μεγάλας προόδους στὴν χειροτεχνία.

—Τὰ τέλεια τεχνητὰ δόντια, τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζαν οἱ ὀδοντοϊατροί τους, χίλια χρόνια π. Χ., ἐκτίθενται ἤδη μεταξὺ ἄλλων ἀντικειμένων, στὴν Ὀδοντοϊατρικὴ Ἔκθεσι τῆς Νέας Ὑόρκης.

—Οἱ Μπαζάος, μιὰ φυλὴ Τσιγγάνων....ναυτικῶν (!), κατοικοῦν μέσα σὲ χιλιάδες μικρὲς βάρκες, μεταξὺ τοῦ Μπόρνεο καὶ τῶν Φιλιππίνων νήσων. Τόσο σπάνια δὲ ἀποβιβάζονται στὴν ξηρὰ οἱ Μπαζάος, ὥστε ὅταν περπατοῦν σὲ στερεὸ ἔδαφος, ζαλίζονται καὶ πέφτουν κάτω !...

—Στὴ νῆσο Σοιμάτρα, τὰ μόνα κορίτσια ποὺ δὲν μένουν στὸ ράφι, εἶνε ὅσα ἔχουν ἄσπρα μαργαριταρένια δόντια.

—Τὸ δυσάρεστο ὅμως γι' αὐτὲς εἶνε τὸ ὅτι, μετὰ τὸ γάμο τους, οἱ σύζυγοί τους τοὺς τὰ βγάζουν ὅλα, γιὰ νὰ μὴ γελοῦν καὶ μὲ τὸ ὡραῖο γέλιο τους προκαλοῦν τοὺς ἄλλους ἄνδρες !...

—Μεταξὺ τῶν περιέργων ψυχικῶν ἀσθενειῶν, ποὺ μαστίζουν σήμερα τὸ ἀνθρώπινον γένος, εἶνε καὶ ἡ «ἀριθμομανία» — δηλαδὴ ἡ ἀχαλίνωτη μανία, ποὺ ἔχουν μερικοὶ ἄνθρωποι νὰ μετροῦν τὰ διάφορα ἀντικείμενα. Κατόπιν ἔρχεται ἡ «ἀπανοφοβία», ὁ διαρκὴς δηλαδὴ φόβος ὅτι κάτι θὰ πέσῃ στὸ κεφάλι μας, καὶ ἡ «ἐργοφοβία», ἡ νοσηρὰ δηλαδὴ ἀπροθυμία ἀπὸ κάθε ἀπασχόλησι.

—Μ' ἄλλα λόγια, ἡ γνωστοτάτη καὶ ἀθεράπευτη τεμπελιά.

—Τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ σώματος ἑνὸς Τούρκου, ὀνομαζομένου Ἀχμὲτ Ὀγλοῦ Χασάν, εἶνε ἐντελῶς....κούφο !

—Ὅλα τὰ ὄργανά του—καρδιά, πνεύμονες, νεφρὰ—βρίσκονται στὸ δεξὶ μέρος τοῦ σώματός του.

—Ὡστόσο, μέχρι σήμερα, δὲν ἀρρώστησε οὔτε μιὰ μέρα ὁ Τοῦρκος αὐτός.

—Ἀκοῦστε καὶ φρίξατε : Ἕνας ἄνθρωπος ἔπεσε μέσα στὶς φλόγες τρεῖς φορές, καταπλακώθηκε σ' ἕνα ἀνθρακωρυχεῖο ἀπὸ ὄγκους χώματος, ἔπεσε ἀπὸ ἕναν γκρεμὸ ὕψους 24 μέτρων, ἔχασε τόνα του χέρι καὶ τόνα του μάτι σὲ μιὰ ἔκρηξι, ὁδόδος, ἡ ὁποία τὸν ἐξεσφενδόνισε ἀρκετὰ ψηλὰ στὸν ἀέρα καὶ γαντζώθηκε σ' ἕνα συρματόπλεγμα, πέφτοντας ἀπὸ ἕνα ἀμηχανιασμένο ἄλογο...

—Αὐτὰ λοιπὸν τά....μικροατυχήματα συνέθησαν στὸν μίστερ Χάνκ Σέφφερτ, ἀπ' τὴν Ἐλντόρα τῆς Ἰόβας.

—Μολαταῦτα, ὁ μίστερ Σέφφερ γιόρτασε τὸν περασμένο μῆνα τὰ 85 χρόνια του.

—Οἱ ὁδοκαθαρισταὶ σήμερα στὴν Αὐστρία ἐξασκοῦν τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμα.

—Κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνες περισσότεροι ἀπὸ δεκαπέντε τραυματίστηκαν ἀπὸ ἐκρήξεις βομβῶν, ἡ ὁποῖες ὑπῆρχαν μέσα στὰ σκουπίδια.

—Τὶς ἀδέσποτες αὐτὲς βόμβες τὶς πετοῦν στὰ σκουπίδια τὰ διάφορα ἀναρχικὰ στοιχεῖα, ποὺ λυμαίνονται ὅλη τὴν Αὐστρία.

—Ἡ μόνη φιλοδοξία τῆς ζωῆς τοῦ μίστερ Τζόε — πάρτε τὴν ἀνάσα σας — Ἀλεντασναμπαλανταϊντοεψέντα, ἀπὸ τὸ Νιτρόϊτ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πραγματοποιήθηκε : Κατώρθωσε, δηλαδή, νὰ ἐγγράψῃ τὸ ὄνομά του στὸν Ὀδηγὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου καὶ τὸ ἐπυδωμάτερο ἀπ' ὅλα, νὰ τὸ προφέρῃ....ὀρθά !

—Στὴν παλάμη μιᾶς κυρίας μποροῦν νὰ χωρέσουν 1.000.000 βίδες, ἀπὸ τὶς μικρότερες, ποὺ ὑπάρχουν στὰ ρολόγια τῆς τσέπης !...

—Τέσσερες λέξεις τὴν ἡμέρα εἶνε τὰ μόνα λόγια, τὰ ὁποῖα ἕνας προνοητικὸς γαμπρὸς ἐπέτρεψε νὰ προφέρῃ—ποιός ἄλλος ;—ἡ πεθερά του, τὴν ὁποία εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ στεγάζῃ σπίτι του.

—Καὶ ἡ λέξεις αὐτὲς ἦσαν : «Καλὴ μέρα» καὶ «Καλὴ νύχτα».

—Λαμπρὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν, δηλαδή, κ. κ. γαμπροί, ποὺ βασανίζεσθε ἀπὸ τὴ φλυαρία τῶν πενθερῶν σας.

—Τὸ παιχνίδι τοῦ σκακιοῦ, στὴν Ἱσπανία, διαρκεῖ μερικὲς φορὲς τόσο πολύ, ὥστε οἱ μανιῶδεις παίκτες ἀφήνουν τὴν συνέχεια τῆς παρτίδας στὰ...παιδιά τους, ὡς....τελευταία τους θέλησι !...

—Ἡ φοβερώτερη λησταρχίνα τῆς Ἱσπανίας ἦταν ἡ Κάρμεν ντὲ Σύλβα, ἡ ὁποία βγῆκε στὸ κλαρὶ γιὰ τὰ «μαῦρα μάτια» τοῦ ἀγαπημένου της, τὸν ὁποῖο...σκότωσε, ἐπειδὴ τὴν εἶχε ἀπατήσει μὲ μιὰ ἄλλη. Τὸ περίεργο σχετικῶς εἶνε, ὅτι ἡ αἱματοβαμένη Κάρμεν ἦταν ἀπόφοιτος μιᾶς σχολῆς Καλογραιῶν.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ο ΦΛΥΑΡΟΣ

(Τοῦ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ)

(Ἂν ρίξετε μιὰ ματιὰ στὶς παρακάτω γραμμές, μὲ τὶς ὁποῖες ὁ ἀρχαῖος Θεόφραστος χαρακτηρίζει ἀμίμητα τοὺς φλυάρους, θὰ δῆτε κάτι τὸ παράδοξο : Ὅτι ἂν καὶ πέρασαν περισσότερα ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχή του, ὡστόσο ὁ τύπος, τὸν ὁποῖο περιγράφει, μᾶς φαίνεται ὁλοζώντανος κι' ἀπαράλλαχτος, σὰν νὰ τὸν βλέπουμε μπροστά μας καὶ στὴν ἐποχή μας !... Ἀπολαύστε τον, λοιπὸν :)

«Ὅλο ἀνοησίες κι' ἀσυναρτησίες λέει ὁ φλύαρος... Δίχως νὰ σὲ ξέρῃ, δίχως νὰ σ' ἔχῃ δῆ κἂν ποτέ, κάθεται πλάϊ σου μὲ οἰκειότητα καὶ σοῦ πιάνει τὴν κουβέντα... Σοῦ παινεύει πρῶτα τὴν γυναίκα του κι' ὕστερα σοῦ διηγεῖται ἕνα ὄνειρο ποὺ εἶδε τὴ νύχτα... Σοῦ περιγράφει ἕνα - ἕνα τί φαγητὰ ἔφαγε τὸ μεσημέρι καὶ τί πρόκειται νὰ φάῃ τὸ βράδυ... Προχωρῶντας στὶς φλυαρίες του, σοῦ λέει πόσο χαλάει ὁ κόσμος ὅσο πάει καὶ πόσο ἦταν πιὸ ἄγνὸς κάμποσα χρόνια πιὸ πρίν.... Ἀγανακτεῖ γιὰ τὴν ἀκρίβεια τοῦ ψωμιοῦ, κατηγορεῖ τοὺς ἄρχοντας ὡς ἀνικάνους καὶ βρίσκει τὸ ἀεράκι ποὺ φυσάει εὐνοϊκὸ γιὰ τὰ πλεούμενα... Ὕστερα ἐπαινεῖ μὲ κρυφὸ φθόνο τὸν Δάμιππο, ἐπειδὴ πρόσφερε μεγάλη λαμπάδα στὰ Ἐλευσίνια κι' ὕστερα ἐξακολουθῶντας, σέ ρωτάει ἂν θᾶχουν ἐπιτυχία ἡ γιορτὲς τῶν Ἀπατουρίων κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα Πυανεψιῶνα.... Λὲς κι' εἶσαι μάγος, γιὰ νὰ μαντέψῃς ἀπὸ πρὶν τί θὰ γίνῃ... Δυστυχία σου, ἂν δὲν τὸ «βάλῃς στὰ πόδια» παρευθὺς ἀπὸ κοντά του : Θὰ συνεχίσῃ περιγράφοντάς σου τὸν ἐμετό, ποὺ ἔκανε προχθὲς ἀπὸ τὴν κρασοποσία καὶ θὰ καταλήξῃ ἀναπτύσσοντάς σου τὰ σχέδια ποῦχει γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ ἐγγονοῦ του, τὸν ὁποῖο κάποτε θὰ τοῦ χαρίσῃ—βέβαια ! —ὁ τώρα μόλις διετὴς γιιός του !...».